

AUTE

PARTS:

Apel·lant: Sr. FFF
Representant: Sra. CSM
Advocada: Sra. LCG

Apel·lat: GOVERN D'ANDORRA
Representant: Sra. IOM
Advocada: Sra. MFL

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
Magistrats: Sr. Bernard PLAGNET
Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

Andorra la Vella, tres de juliol de dos mil dinou.

Reunida la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del magistrat Sr. Albert ANDRÉS, i els magistrats Sr. Bernard PLAGNET i Sra. Elsa PUIG, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

1- L'agent va interposar demanda pel procediment urgent i preferent previst a l'article 41.1 de la CA, en defensa del dret a la intimitat, de la qual va conèixer el Batlle en funcions de Guàrdia.

2- Per Aute de data 12 d'octubre de 2018, el Batlle en funcions de guàrdia va desestimar la demanda promoguda per l'agent.

3- Interposat recurs d'apel·lació contra el referit Aute, per Sentència núm. 8-2019 dictada el 21 de febrer de 2019, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, va decidir:

“Primer.- Estimar parcialment el recurs d'apel·lació presentat per la representació processal del Sr. FFF contra l'aute de 12 d'octubre de 2018; deixar sense efecte l'aute de data 12 d'octubre de 2018, i declarar que el Govern ha vulnerat el dret a la intimitat de l'agent pel fet de lliurar a la resta de candidats les dades personals relatives al número de passaport; adreça particular; e-mail personal; número de telèfon personal; entrevista laboral per ésser professor suplent per compte de l'Administració i avaluació laboral del període en què va ésser professor suplent per compte de l'Administració.

Segon.- Declarar que el Govern no pot lliurar a la resta de candidats l'informe psicològic del Sr. FFF, data 4 de juliol de 2018, i que pot lliurar l'escrit presentat per l'agent el dia 3 d'agost de 2018 però ometent les seves dades personals i sense els documents adjunts que continguin aquestes dades.

Tercer.- Declarar que a la notificació que el Govern ha de fer a la resta de candidats de la Resolució de data 10 d'octubre de 2018 s'han d'ometre les dades personals de l'agent, així com qualsevol referència a l'informe del 4 de juliol de 2018 que permeti conèixer el seu contingut, més enllà de la qualificació com a no apte.

Quart.- No efectuar cap condemna en costes”.

4- En data 18 d'abril de 2019, l'agent va presentar davant de la Batllia que va conèixer el procediment en 1ª instància la sol·licitud d'execució de la referida Sentència.

5- Per Aute de data 26 d'abril de 2019, es va acordar *“No admetre a tràmit l'escrit presentat en data 18 d'abril de 2019 pel Sr. FFF, efectuant especial imposició en quant a costes processals”.*

6- Disconforme amb aquesta decisió, l'agent va interposar recurs d'apel·lació en data 3 de maig de 2019.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- D'acord amb el que disposa l'article 97 de la Llei de la jurisdicció administrativa i Fiscal: *“L'execució de les sentències i les altres resolucions de la jurisdicció administrativa que siguin executòries i que no hagi de dur a terme el saig, d'acord amb la Llei del saig, correspon a la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles”.*

A l'Aute apel·lat s'afirma que la Sentència d'aquest Tribunal s'ha dictat en un procediment especial de protecció de drets fonamentals, per la qual cosa -continua afirmant- és merament declarativa, i, en conseqüència, no necessita d'execució.

Tanmateix, la Sentència no es limita a declarar que s'ha vulnerat el dret a la intimitat de l'agent, sinó que estableix unes prohibicions al Govern sobre quina informació no pot ser facilitada a la resta d'interessats. Des d'aquesta perspectiva es tracta d'una sentència que estableix una obligació de no fer, per la qual cosa sí es pot sol·licitar la seva execució.

Aquest Tribunal ha declarat (Aute 9/2013, dictat en el Rotlle TSJA-IN-02/13) que la competència per conèixer de l'incident d'execució és de l'òrgan que ha conegut el procediment en primera instància:

“Primer.- Com a qüestió preliminar, resulta necessari examinar una qüestió d'ordre públic processal que, per la seva naturalesa, pot ser suscitada d'ofici per aquesta Sala, i que fa referència a la competència de la mateixa per resoldre la discrepància que s'ha produït entre les parts sobre la correcta execució de les sentències que van posar terme al procés.

Aquesta qüestió ha de ser abordada des d'un doble punt de vista. En primer lloc, convé assenyalar que la Jurisdicció administrativa s'organitza segons el principi de la doble instància. Això significa que, com a regla general, s'han de plantejar les pretensions de les parts davant de la Batllia i que, un cop resoltes per aquest òrgan jurisdiccional, es pot portar el coneixement de les mateixes davant d'aquesta Sala en via de recurs. Aquesta regla general només coneix algunes excepcions, que venen recollides en la Llei reguladora de la Jurisdicció i en lleis especials, com succeeix en el cas de determinats processos en matèria electoral.

En segon lloc, no es pot oblidar que l'execució de les sentències està atribuïda a la Batllia, segons l'article 97 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal. Aquesta competència implica conèixer en primera instància de totes les qüestions que plantegin les parts sobre la forma en què s'ha de dur a terme el compliment i l'execució de les sentències fermes.

Una interpretació combinada d'ambdós principis comporta que el Tribunal de primera instància, que està encarregat legalment de l'execució de les sentències, ha de resoldre en primer terme les qüestions incidentals suscitades entorn de la mateixa i, contra la seva decisió, es pot recórrer davant d'aquesta Sala per la via de l'article 110 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal. De fet, no es pot oblidar que l'incident d'execució que regula aquest precepte és en realitat una modalitat especial de recurs adreçat contra les resolucions que adopti la Batllia sobre l'execució de sentències i actes administratius, com resulta del seu mateix tenor literal, quan afirma que ha de seguir “els tràmits dels recursos ordinaris però amb els terminis reduïts a la meitat”.

Segon.- D'altra banda, l'article 374 de la Llei de Procediment Civil, tot i no ser encara d'aplicació per estar en *vacatio legis*, ve a confirmar aquest criteri en tant que estableix que el tribunal que ha dictat la resolució

judicial en la primera instància és competent per despatxar l'execució forçosa, o per controlar l'execució forçosa que porti a terme el saig si té delegada aquesta competència i que, en concret, el tribunal que ha dictat la resolució judicial en la primera instància és competent per despatxar l'execució forçosa de les resolucions judicials que consisteixen a complir obligacions de fer i de no fer.

Tercer.- A la vista de la normativa i jurisprudència citades, la competència per a conèixer dels incidents d'execució de sentència, és l'òrgan que ha conegut en primera instància. Aquesta regla resulta aplicable també als recursos tramitats pel procediment previst a l'article 41.1 de la CA.

Així les coses, quan l'òrgan que ha conegut en 1ª instància inadmet la sol·licitud d'execució de sentència plantejada per alguna de les parts, i aquesta decisió és revisada pel Tribunal Superior, si aquest considera que no procedeix la inadmissió, ha de procedir a retornar les actuacions. En cas contrari, s'estaria vulnerant el dret a la doble instància, dret que inclou també la via d'execució de sentència.

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, acorda:

DECISIÓ

PRIMER.- Anul·lar l'aute dictat pel Batlle en funcions de guàrdia, de data 26 d'abril de 2019, en el marc del procediment previst a l'article 41.1 de la CA.

SEGON: Retornar les actuacions a l'òrgan d'instància.

Així per aquest Aute ho pronunciem, manem i signem.